

По този начинъ двамата англичани се спасили и разказали настоящата приказка.

КУКУМЪВКА.

жсно една вечеръ се завръщахъ отъ полето. Съ мене вървѣше и горския падаръ. По пжтя, подъ едно голѣмо дърво, прѣлетѣ една птица, която не можахме да познаемъ. Не се минажъ петъ минути и ний чухме гласа на кукумѣвката.

— Боже, запази всѣкого и мене, продума високо падарятъ и се прѣкрѣсти.

— Отъ кого да те запази? Попитахъ азъ.

— Отъ кого ли? Отъ тази проклѣтия, що прѣхвъркнѣ, — отговори падарътъ.

— А ти виждѣлъ ли си нѣкога да направи тя нѣкому зло?

— Не съмъ, но съмъ слушалъ отъ стари хора, че тази проклѣтия — кукумѣвката, както и бухалътъ, съ виковетъ си сж ставали причина да запуснѣхтъ цѣли кжщи. Гдѣто кацне тази проклѣтница, тамъ добро вече не се вижда и на която кжща кукне, тамъ вече никой живъ не остава.

— Това сж праздни приказки, — отговорихъ му азъ.

— Никому на този свѣтъ кукумѣвкитѣ не сж направили зло, нито пѣкъ можтъ да му направѣхтъ. Ако може кукумѣвката да мори свѣта, тя би уморила най-напрѣдъ ония, които ѣ разваляхтъ гнѣздото и морѣхтъ пилетата. Азъ отдавна да съмъ умрѣлъ, защото много пжти съмъ развалялъ гнѣздата на кукумѣвкитѣ.

— Прѣди три години баща ми бѣше боленъ. Въ това врѣме на нашата кжща се бѣхж настанили двѣ